

CAPITOLUL 1

Întâlnirea din fața turnului



În Viitorul Îndepărtat, Domnișoara Poimâine se plictisește grozav. Unchiul ei, Tempus Întâiul, a exilat-o într-un fel de nebuloasă în care se amestecă fragmente neclare, umbre și lumini, începuturi și sfârșituri. Imaginați-vă o insulă plutitoare într-un ocean de nori. Un rest de asteroid rătăcind printr-o galaxie îndepărtată. Sute de istorii se învârtesc laolaltă într-un vârtej, amestecându-se între ele fără încetare, topindu-se unele în altele. Și printre toate acestea, pierdută ca o pată de cerneală într-un milion de caiete acoperite cu scris, o insulă. O insulă mică pe care o poți înconjura, mergând pe jos, în doar câteva minute. Fără lacuri întinse, fără dealuri împădurite, fără plaje spectaculoase. Fără orașe, fără drumuri, fără așezări de vreun fel. Câteva plante pitice, un golf cu nisip pietros, rozaliu, o grămadă de bolovani și un turn într-o formă bizară de clesidă – atât. În vârful acestui turn poate fi zărită o față cu părul violet fluturându-i în vântul înserării. Dar nimeni nu o vede, pentru că nimeni nu trece vreodată pe acolo.

Seară de seară, Domnișoara Poimâine iese în micul balcon din vârful turnului care-i servește și drept locuință și, echipată cu un ochean și un aparat electronic meșterit chiar de ea, supraveghează apele-nori ale Viitorului Îndepărtat. De cele mai multe ori, urechile-i sunt acoperite de niște căști din care se revarsă muzică, iar corpul i se

mișcă în ritmul melodiilor pe care le ascultă la nesfârșit. Pe *repeat*, cum ar spune ea, dacă ar avea cu cine să schimbe o vorbă. Dar nu are. Domnișoara Poimăine e complet izolată pe mica ei insulă. De cât timp, asta n-ar putea spune exact, fiindcă nu a ținut niciun fel de socoteală. Știa doar că se înălțase mult, că părul îi crescuse până la mijloc, devenind de un violet aprins, că niște schimbări misterioase se petrecuseră cu corpul ei și nu mai semăna acum deloc cu fetița durdulie, cu funde-n păr, care făcea nazuri la mâncare și-și dorea să dea timpul înainte ca să crească mai repede. Inima îi era străbătută de doruri fără nume, de dorințe nelămurite și, de multe ori, de regrete și furie. O podideau lacrimile când se gândea cât de nemilos fusese aruncată de unchiul ei, drept pedeapsă pentru greșeala ei din copilărie, la marginile îndepărtate ale regatului. Și totul numai din vina nesuferiților ăloro patru, care-i aflaseră planurile, îl treziseră pe Tempus Întâiul din somnul în care îl cufundase ea, și-l puseseră la curent cu haosul dezlănțuit în regat, după ce reușise să facă timpul să curgă mai repede. „Iar odată cu timpul trece și copilăria mai repede, și asta e cel mai rău lucru“, susurase atunci unul dintre nesuferiții ăia, pe nume Vreodată.

Multora li se păruse de necrezut că o fetiță așa de mică, aflată încă la vârsta acadelor, putea fi în stare de o asemenea grozăvie: să dea timpul înainte. Dar până la urmă, ce anume nu le convenise? „Trăim în secolul vitezei“, spunea apăsător Domnișoara Poimăine, pe insula ei plutitoare. „Lucrurile se desfășoară acum mult mai repede. Treaba voastră dacă nu vreți să țineți pasul cu ele! Demodaților! Da, mai ales tu, Doamnă Ieri, cu șalul tău caraghios și cu dula-pul tău care miroase a levănțică! Și cu ritualul tău învechit de-a bea ceai cu prietenele și de-a depăna povești de-acum o mie de ani! Ziua în care niște soldați s-au ascuns în burta

unui cal gigantic și au bătut la poarta unei cetăți. Uau, extraordinar, am vești pentru tine, Doamnă Ieri: războiul ăla a fost acum câteva mii de ani, sunt toți oale și ulcele demult. Cui credeți voi că le mai pasă de ei? Ah, și borcanele în care ții trecutul! Cu etichetele-alea scrise caligrafic și lipite. *Come on, lady!* Cât crezi că te mai poți împotrivi progresului? Amintirile se stochează virtual. Ia-ți un server cu supermemorie de catralioane de terra. Fă-ți un blog. Nu putem să mai stăm la nesfârșit să aranjezi tu amintiri în borcane. Sau să ne bazăm pe balonașe de săpun ca să ni se întâmple chestii în viitor. Hai să-ți spun o chestie și ție, verișoară dragă, *my dear Miss Tomorrow*, balonașele astea de săpun cu întâmplări pentru viitor pe care le faci tu sunt ceva extreeem de fragil. Se sparg. Da, se sparg! Și ai idee câte lucruri se pierd? Câte întâmplări ajung să nu se mai întâmple și încap pe mâna blegilor ălora de spiriduși, care nu au altceva mai bun de făcut cu ele decât să le arunce în cufărul unde-și țin jucăriile? OMG! Îneebunesc numai când mă gândesc la lipsa asta de eficiență! Ce sens are să faci baloane cu «Ziua în care copiilor le vor crește aripi albastre de dragon», dacă știi că oricum așa ceva nu va ajunge niciodată în prezent? Cui îi folosește risipa asta?“ Și Domnișoara Poimâine bătu, de nervi, cu piciorul în pământ, un obicei pe care-l avea încă de când era mică și făcea nazuri dacă la desert primea o amandină în loc de o savarină.

Da, se pierd întâmplări, se pierde... timp! Unchiul ei stă în turnul ăla al lui și n-are altă grijă decât să întoarcă mereu limbile ceasului, astfel încât timpul să treacă întotdeauna la fel. Nici prea repede, nici prea încet. „Ah, ce vorbă nesuferită! Și de ce, mă rog, să treacă timpul întotdeauna la fel? Ai auzit de experiment? De ieșire din zona de confort? N-ai auzit, de unde să fi auzit? Moțâi toată ziua acolo și-ți închipui că faci ceva nemaipomenit de important. Ții lucrurile

în loc, asta faci! M-ai auzit?“ strigă Domnișoara Poimâine, agitându-se plină de furie. Dar, desigur, Tempus Întâiul era departe și nu avea cum să o audă. De fapt, nimeni nu era în preajma ei să o audă și asta o înfuria grozav.

Își petrecea zilele amestecând în nebuloasa de resturi de întâmplări prin care plutea mica ei insulă. Uneori se formau vârtejuri și misiunea ei era să le domolească. Furtunile și găurile negre de timp nu trebuiau să ajungă niciodată în regat. Era treaba ei să se ocupe de toate astea. Noroc că nu aveau loc prea des turbulențe, în cea mai mare parte a timpului lucrurile erau liniștite și sub control. Atât de liniștite, încât Domnișoara Poimâine simțea că o apucă disperarea. Ar fi dat orice să aibă cu cine schimba o vorbă, ar fi ieșit la un suc efervescent, ar fi mers la un concert de Future Rock, ar fi ținut un jurnal strict secret – dar ce să scrie în el, de vreme ce toate zilele erau aproape la fel? Ar fi... ah, ar fi fugit noaptea de-acasă, ar fi mers cu o mașină decapotabilă, ar fi mestecat gumă, s-ar fi dat cu ruj, ar fi văzut răsăritul pe o plajă pustie, ar fi mers la petreceri în pijamale... Câte n-ar fi făcut, dacă nu ar fi fost exilată în blestematul ăsta de loc plicticos.

Cu căștile pe urechi, Domnișoara Poimâine se întindea pe spate, ascultând muzică și privind cerul înstelat și portocaliu de deasupra. Future Rock, așa se numea genul ei muzical preferat, iar trupa care-i făcea inima să vibreze cu muzica și, mai ales cu versurile atipice, purta numele The Leprechauns. De când fusese alungată de unchiul ei și-ncepuse să crească, renunțase la codițe, fundițe, rochițe și acadele. Se îmbrăca numai în negru, cu niște haine despre care nu puteai spune niciodată unde încep și unde se termină. Își vopsise părul în violet, își tunsese un breton foarte scurt, asimetric, și renunțase pentru totdeauna la sandale și balerini. Acum purta numai bocanci. Și multe



inele. Și-și desenase un fluture pe umăr. „Timpul e de partea mea“ scria pe aripile lui, pe care și le desfăcea numai când Domnișoara Poimâine era cu adevărat bucuroasă. În restul timpului, fluturele-și închidea aripile și ascundea cuvintele despre timp, care nu erau altceva decât titlul melodiei sale preferate.

Și, cu muzica bubuindu-i în căști și părul violet fluturând, cu suprafața de mătase unduitoare care i se desfășura deasupra, începea să uite unde se află, uita de pedeapsa pe care o avea de suportat, de plictiseală, de lipsa de perspective și simțea deodată cum îi cresc aripi, cum se întinde ca un arc, cum timpul nu mai există sau ea devine una cu timpul, ea e însăși timpul și spațiul, e o făptură nesfârșită și atotcuprinzătoare, și universul există doar pentru că îl visează ea, și Măine, Azi și Ieri se topesc într-o pastă strălucitoare, și Domnișoara Poimâine adormea legănată de vise.

Când ambarcațiunea temporală aruncă ancora în apele-nori ale micului golf din vestul insulei, Poimâine era cufundată încă în somn. Adormise îmbrăcată, în fotoliul improvizat pe balcon, și visa că e la volanul unei decapotabile negre, pictate cu flăcări, gonind pe o șosea paralelă cu marea, exact în zona unde membrii formațiilor de Future Rock obișnuiau să facă windsurfing. În boxele mașinii îi răsuna la maximum melodia preferată, în timp ce bătea ritmul cu degetele pe volanul îmbrăcat în catifea. „Timpul e de partea mea / Între noi e doar o stea / Oh, yeah, baby, da, da, da!“

Deodată simți cum capul i se izbește de ceva și tot corpul i se cutremură. Să fi fost un accident de mașină? Poimâine încercă zadarnic să calce frâna, dar picioarele nu o ascultau. Deschise larg ochii și privi în jur. Fusesse doar un vis, încă unul dintre acele vise care începeau minunat și se sfârșeau prost. Se ridică în picioare și își trecu degetele prin pletele lungi, violete, care i se-ncălciseră pe umeri. Cerul acoperit

de nori portocalii nu prevestea nimic bun. Valuri agitate se spărgeau la țärm, zguduind pontonul fragil pe care o fată cu părul roșu, îmbrăcată în haine elegante, îi făcea semne, strigând:

— Hei, verișoarăăă! Ți-a stat timpu-n loc? Hai, vino și ajută-mă!

Poimăine se frecă la ochi. Nu mai văzuse de atâta amar de vreme nicio făptură, încât nici nu-și putea crede ochilor. Oare chiar avea o vizită? Insula pe care locuia nu era mare, o putea înconjura pe toată într-un sfert de oră de mers. În partea estică avea un pâlc de arbori pitici, care uneori înfloreau, dar fără să țină seama de vreun anotimp sau de vreun ciclu de viață – pur și simplu înfloreau când aveau ei chef, apoi se ofileau sezoane întregi. În partea vestică, se găsea un mic golfuleț cu nisip rozaliu, pietros, pe care Poimăine se întindea uneori să citească. Plajă nu putea să facă aproape niciodată, cerul era mai mereu acoperit de o pătură groasă de nori portocalii. Nordul insuliței era o învălmășire de bolovani colțuroși, unde nu avea niciun sens să te aventurezi. În colțul sudic se afla un soi de far, care avea la parter o încăpere cu bucătărie, iar în turnul rotund un dormitor pe care fata îl tapetase cu postere cu formația ei preferată. Urcând din dormitor pe o scăriță întortocheată, putea pătrunde pe micul balcon al turnului, de unde observa întinderile de ape-nori) din jurul insulei. O dată pe lună, primea hrană și alte lucruri necesare, aduse de o ambarcațiune fără niciun echipaj, care sosea tăcută și neștiută ca o fantomă. Strigătele verișoarei ei o făcură să coboare scările în goană, și alergă la pontonul din micul golf.

— Măine, tu ești? Spune-mi că nu visezi! strigă, emoționată.

Au țopăit amândouă preț de câteva minute, s-au îmbrățișat și s-au strâmbat una la alta, după pofta inimii, ca-n vremurile de odinioară, când stăteau toată ziua împreună,

și Mâine o învăța cum merg lucrurile în Regatul Timpului. Apoi Poimâine a pofțit-o în turn, a preparat o ciocolată caldă cu piper roșu (se dădea în vânt după tot ce era picant) și au început să-și istorisească ultimele întâmplări. Verișoara ei urma să se mărite! Tempus Întâiul îi găsisse un soț potrivit, însă identitatea acestuia era încă secretă.

— Adică vrei să spui că nu ți-ai cunoscut încă viitorul soț? Dar asta-i îngrozitor!

— Sunt sigură că tata a făcut o alegere bună pentru mine, a spus Mâine calmă, cu oarecare resemnare în glas.

— Ce prostie! se înflăcăra Domnișoara Poimâine. Chiar faci de pomană balonașele alea de săpun de-atâția ani? N-ai văzut că mai întâi trebuie să te îndrăgostești și-abia apoi să te măriți? Ziua în care Costel și Mariana s-au îndrăgostit. Ziua în care Siegfried și Crimhilda s-au îndrăgostit. Ziua în care Fernando Luis Alfredo Cristóbal de Castilia și Renate Șeherezada Louelle de Bavaria s-au îndrăgostit. Așa merg lucrurile. La tine cum va fi? Ziua în care Mâine s-a căsătorit cu un soț necunoscut?

— Poimâine, tu mereu ai fost rebelă. Și uite unde te-a adus asta! Există niște reguli în regat și știi foarte bine că trebuie să le respectăm.

— Știi ceva? M-am săturat de regulile astea! Cine le-a făcut, mă rog? Tempus Întâiul nici nu mai știe bine pe ce lume e... Nu mai putem să trăim așa, după aceleași obiceiuri învechite! Cu borcănașe cu amintiri, etichete scrise de mână și balonașe de săpun care se risipesc aiurea. Lumea se schimbă. Nu mai e mult și oamenii vor inventa un aparat care să dea timpul înainte sau înapoi, după cum vor ei. Poate chiar vor opri timpul în loc. Și, când vor inventa asta, lumea noastră, așa cum o știm, se va sfârși!

— Of, nu știu ce să mă fac cu tine, zău... oftă Mâine.

— Hai să mergem împreună în regat și să le spunem adevărul. Să-i facem să înțeleagă că lumea se schimbă și că noi ar trebui să ținem pasul cu schimbările astea. Uite, de exemplu, cât aleargă bietul Domn Azi, de-a ajuns numai piele și os!

— Da, ce-i drept, a cam slăbit în ultima vreme...

— Păi sigur că a slăbit. Este epuizat de când îl știu. Dar ghici ce! Clonare! Clo-na-re, ai auzit de așa ceva?

— Ăăă, ce mai e și asta? întrebă Măine, nedumerită.

— Asta înseamnă că îl putem multiplica la nesfârșit pe Domnul Azi. Putem să facem mii și mii de astfel de domni și fiecare dintre ei ar munci mai puțin. Și Doamna Ieri... Ah, Sfinte Moment, mă sperii numai când mă gândesc ce sistem arhaic de arhivare folosește. Ce harababură o fi în dulapul ăla al ei! Și dacă vine un cutremur, te-ai gândit ce se poate întâmpla? Toate borcanele alea cu amintiri se fac țândări. Adio, trecut! Nimeni nu va mai putea să reconstituie niciodată nimic!

— Dar la noi în regat n-au existat niciodată cutremure sau alte catastrofe de felul ăsta, obiectă Măine.

— Pentru arhivarea trecutului există o soluție: stocare electronică. Toate tonele alea de informații din borcanele și borcănașele ei încap pe un obiect minuscul. Se cheamă *memory stick*.

— *Memory stick*, repetă Măine nevenindu-i să-și creadă auzului.

— Cât despre tine, cu balonașele tale... Nu te supăra, dar e o mare risipă ce faci. Mai mult de jumătate din baloanele-alea n-ajung nicăieri. Se sparg pe drum. Sau sunt așa de fanteziste că nu-s bune decât de băgat într-un cufar cu jucării. „Ziua în care dinozaurii vor trăi din nou.“ Serios! Cât despre trimis în prezent, ai putea să le trimiți, mai simplu și mai sigur, pe e-mail.

— Poimâine, nu pot să cred că ești așa de rea! spuse Mâine cu ochii în lacrimi, ridicându-se de pe canapea. Tata mi-a spus că nu-i o idee bună să vin aici, dar eu am insistat. „Sărăcuța de ea, stă de atâta timp singură și se plictisește acolo, n-are cu cine schimba o vorbă, o impresie, un vis. Ce-ar fi să mă duc să o invit la nunta mea și s-o rog să-mi fie domnișoară de onoare?”

— Poftiiim? strigă Poimâine, scăpând din mâini ceașca de ciocolată picantă.

— Da, așa cum ai auzit! Am venit aici special pentru asta. Uite, ți-am adus și-o invitație!

Și, după ce-și șterse lacrimile, Mâine suflă către Poimâine un balon de săpun de un roz strălucitor în care se afla cea mai frumoasă miniatură a unui decor de nuntă care se putea închipui. Totul era imaginat în cel mai mic detaliu: rochia miresei din dantelă bătută cu pietre prețioase, baloanele colorate în formă de clepsidre, aranjamentele florale, mesele împodobite și șervețelele brodate cu motive temporale, lumânările, tortul cu șapte etaje garnisit cu mecanisme de ceas din marțipan, muzicanții care cântau pe o scenă decorată cu globuri și luminițe, artificiile care brăzdau cerul și mirele – hm, da, mirele era doar o siluetă fără chip. Poimâine simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Nunta are loc diseară. N-avem prea mult timp la dispoziție, dar, dacă vrei să fii domnișoara mea de onoare, urcă-te acum în barcă și hai înapoi în ținutul nostru demodat.

Barca aluneca ușor prin apele tulburi (care uneori se transformau în nori) din ținutul Viitorului Îndepărtat. Din loc în loc, se formau bulboane de care nu era bine să te apropii, pentru că te-ar fi înghițit cât ai zice „azi”. Domnișoara Poimâine inventase un aparat special pentru demolirea